

Rafael Devánte Sinay

'Je wilt elk moment

Met zijn vijf optredens op North Sea Jazz heeft Rafael Devánte Sinay de drukste agenda op het festival. Als muzikant bewijst hij zich als zeer veelzijdig. Van de traditionele klanken van New Moluccan Guitars (met zijn gitaarleraar Maurice Rugebregt) tot de eigentijdse neo-soul van Latanya Alberto: het lijkt hem allemaal even gemakkelijk af te gaan. tekst Kevin Pasman foto's Eric van Nieuwland

“Het is voor mij ook een uitdaging”, bekent hij. “Elke dag repeteren, de nummers voorbereiden...

En het zijn ook vijf verschillende shows. Ik heb wel vaker een paar keer in een weekend gespeeld, maar vijf van zulk verschillende shows is wel een leuke test.

“Wat wel opvallend is: als die shows in de lucht hangen en ik bedenk dat ik al die dingen moet leren, dan lijkt dat best wel moeilijk. Maar zodra ik achter mijn laptop zit en de muziek speel, denk ik al vrij snel: dit is gewoon muziek, dit doe ik altijd. Ik speel altijd muziek en liedjes. Ik wil niet zeggen dat het makkelijk is, maar het gaat wel allemaal vrij natuurlijk.

“Mijn vader is Moluks en zelf ook muzikant, waardoor ik altijd heel veel soul en r&b heb gehoord. Gewoon goede muziek. Mijn moeder is van Boliviaanse afkomst, dus daardoor heb ik weer heel veel latin-muziek gehoord. Het is niet zozeer dat ik met een van die twee dingen begonnen ben, maar eigenlijk met alles tegelijkertijd. Dat komt veel terug in mijn sounds. Ik probeer het niet eens expres, maar ik

denk dat het een mix is geworden van alles.”

Setting

Rafael imponeert met de manier waarop hij met zijn vrijheid binnen de nummers omgaat. Zijn solo's zijn stuk voor stuk ijzersterk opgebouwd, de improvisaties zijn spannend, maar je hebt nooit het gevoel dat hij te lang doorgaat. “Vrij zijn om te doen wat ik wil is wel een specifiek ding waar ik van houd”, knikt hij. “Latanya speelt best wel veel nummers die ik zelf geproduceerd heb. Omdat dat eigenlijk gewoon eigen muziek is, heb ik daar best veel vrijheid.

“Als ik in een duo speel met Maurice Rugebregt, spelen we voornamelijk zijn stukken. Maar het is een duo, het is een intieme setting. Er is geen ritmesectie, of eigenlijk ben je zelf de ritmesectie, dus heb je veel vrijheid om het zelf in te kleuren. Gino-Cochise is een heel goede arrangeur en songwriter, dus hij zegt wel eens: denk hieraan, ik wil dat je hier zo speelt. Maar wij spelen ook al zo lang

samen dat hij weet wat hij van me kan verwachten. Daar kunnen we op inzetten.

“Bij Philip Lassiter zijn we met twee gitaristen. Een met wie hij altijd speelt (*Richie Reichgelt, red.*), dus die speelt voornamelijk de partijen die hij altijd doet. Mij heeft hij een beetje losgelaten: ik vertrouw jou gewoon, kijk maar wat nice klinkt. Eigenlijk is improviseren gewoon wat ik constant doe. Dat doe ik ook het liefst.”

Intentie

Die voorkeur voor improviseren lijkt haaks te staan op de meer geproduceerde setting van bijvoorbeeld Latanya Alberto, maar volgens Rafael is het verschil helemaal niet zo groot: “Bij het produceren heb ik ooit die partij bedacht, maar partijen bedenken is ook gewoon een soort improvisatie. Je luistert naar de muziek en bedenkt wat er op dat moment moet gebeuren. Dan ben je als producer aan het nadenken, maar dat doe ik eigenlijk ook tijdens shows: oh ja, nu zou het eigenlijk nice zijn als ik dit zou spelen in plaats van dit. Omdat de drummer bijvoorbeeld iets op zijn ride speelt in plaats van op zijn hihat.

“In zo'n geval hoor je ook: het arrangement gaat nu langzaam een andere kant op, dus intuïtief speel ik iets anders. Ik kán natuurlijk wel partijen doen. Ik ben daar niet vies van, maar die vrijheid is waar ik het meest van geniet. Dat doe ik ook in mijn eigen band Smandem, daar zijn we ook constant de nummers anders aan het inkleuren. Je wilt gewoon elk moment speciaal maken. En dat hoeft niet per se te betekenen dat ik een andere partij of in een ander register speel, maar het kan

5 optredens in 3 dagen North Sea Jazz

Hij speelde bij het Metropole Orkest een briljante gitaarsolo tijdens de opening van North Sea Jazz 2023 met *The Diaspora Suite*. Het was het begin van maar liefst vijf optredens die Rafael Devánte Sinay deed tijdens dit festival. Kort erna zagen we hem alweer funky slagjes maken bij de grote band van Philip Lassiter en hij speelde ook met Gino-Cochise, Latanya Alberto en deed een duo-optreden met zijn voormalige gitaarleraar Maurice Rugebregt onder de titel New Moluccan Guitars. Rafael speelt daarnaast in Smandem en is ook producer. In die rol kwam 3 juni de track *Givin' Up (Not The One)* uit op 'Metro Boomin Presents Spider-Man: Across The Spider-Verse', waar hij programmer en co-producer is van deze track door Don Toliver, 21 Savage & 2 Chainz. Inmiddels 26 miljoen keer gestreamd.

speciaal maken'

ook gewoon intentie of dynamiek zijn. “Eigenlijk is alles improviseren. Muziek is constant improviseren - zelfs als je denkt dat je het niet doet. Als je een soort leidende rol hebt, leer je dat heel goed. Als je een melodie op gitaar speelt, is het onmogelijk om die twee keer precies hetzelfde te spelen. Je timing net even anders of je zet de dynamiek even wat meer aan. Dan word je je heel bewust dat elk moment anders is.

“Het verschil bij produceren is dat het eindresultaat een vaste opname is die niet meer verandert. Maar in principe kun je ook op het podium produceren. Zo probeer ik het voor mezelf te zien, omdat ik die werelden met elkaar wil laten kruisen. Alles moet elkaar gewoon versterken, vind ik.”

Lekker rammen

Voor vijf shows in uiteenlopende stijlen is veel verschillende apparatuur voor Rafael geen must. “Ik heb altijd hetzelfde pedalboard mee”, licht hij toe. “Een (*Fulltone*) OCD distortion, een Electro-Harmonix fuzz en een stemapparaat, chorus en flanger allemaal van Boss. Dan heb ik nog een Strymon TimeLine delay en een Strymon Flint, een reverb en tremolo. Daarvan gebruik ik voornamelijk de reverb. Verder een octaver van Mooer en een wah, een Cry Baby, maar wel een heel goede. Het is er een die je niet hoeft in te drukken, dus ik kan hem heel intuïtief gebruiken. Niet alleen voor solo's, maar juist ook als ik een akkoord een mooie riser wil geven. Dat hoor je veel in moderne muziek. Dat effect probeer ik een beetje na te bootsen.

“Ik neem wel drie verschillende gitaren mee. De keuze hangt van de muziekstijl af. Dit weekend speel ik veel op mijn Gibson SG, gewoon omdat hij lekker licht is. Op de een of andere manier speel ik daar heel lekker op. Ik heb ook een Gibson ES-347, die is heel kostbaar voor me. Als daar ook maar een schrammetje op komt, zou mijn hart echt breken. Dus dan speel je daar ook heel anders op. Op die SG kan ik gewoon lekker rammen.

“Bij Philip Lassiter speel ik op een Strat. Dat is voornamelijk funk, dus dan is die Strat wel nice voor de slagjes. Mijn versterker is altijd een Fender Deluxe Reverb. Ze hadden er voor de backline een uit 1968, maar ik ben zo gewend aan mijn Deluxe Reverb uit 1965 dat ik die heb meegenomen.

“Toen ik op het conservatorium zat, was ik helemaal niet zo'n *soundguy*.

Ik focuste me vooral op het spelen en hoe ik dat het mooist kon laten klinken. De rest interesseerde me niet zo. Ik had gewoon de reverb van de versterker, die Boss delay en distortion. Volgens mij had ik niet eens een stemapparaat. Maar steeds meer zag ik bij andere mensen: het klinkt toch wel heel nice, zo'n TimeLine. Zo ben ik wel iets meer gespecialiseerd geworden.”

Studeren

“Als ik produceer, werk ik juist best wel veel in the box. Dan maak ik er juist graag gebruik van dat er geen limieten zijn. Je hebt je pedalen en je weet wat je er allemaal mee kunt doen, maar in the box heb je gewoon miljoenen opties. Daar zou ik zeker gebruik van maken. En dan versterkt het elkaar ook, want als je iets geeks hebt gevonden, wil je dat toch op het podium nabootsen. Dat heb je dan nog nooit gedaan, maar je komt dan weer op iets anders en dat geeft je dan misschien weer een heel nieuwe sound. Eigenlijk kan alles elkaar constant inspireren. En ik zit nu gewoon ergens in waarin dat veel gebeurt.”

Toch is het produceren iets relatief nieuws voor Rafael. “Ik ben echt begon-

nen vanuit gitaarspelen en muziek maken”, knikt hij. “Eigenlijk ben ik met het produceren begonnen door covid. Omdat ik verder niets kon, dacht ik: ik schreef altijd al muziek, had ik maar een studio. Toen zag ik filmpjes van Ryan Leslie. Die had op YouTube een reeks video's waarin hij nummers opbouwt: een beat maken, één partij spelen, een groove maken, weer iets erbij... Dat wilde ik zó graag doen. Zoals Leslie, Prince of D'Angelo alles zelf inspelen. Dat was een kwestie van gewoon even op mijn laptop studeren.”

En dat heeft zijn vruchten afgeworpen, want een van zijn producties is op de soundtrack van *Spider-Man: Across The Spider-Verse* terechtgekomen. “Ik had een studiosessie met een Amerikaanse producer, Da Honorable C.N.O.T.E., die met echt grote namen gewerkt heeft”, legt hij uit. “Die sessie inspireerde me om nóg meer te produceren. Dus ik heb een beat opgestuurd en daar hebben we samen aan gewerkt. Een paar maanden later liet hij me weten dat het op het 'Spider-Man'-album van Metro Boomin kwam, ook een heel grote Amerikaanse producer. Met 21 Savage, 2 Chainz en Don Toliver.” **G**